

רב סבלפסקי

מקדש באיסורי הנאה אינה מקודשת 31.

1. פסחים ו: "וניבטליה בארבע" עד ז. ולבתר אסורא לא מצי"

וניבטליה בארבע, וניבטליה בחמש! - כיון דלאו זמן איסורא הוא, ולא זמן ביעורא הוא - דילמא פשע ולא מבטל ליה. וניבטליה בשית! - כיון דאיסורא דרבנן עילויה - כדאורייתא דמיא, ולא ברשותיה קיימא, ולא מצי מבטיל. דאמר רב גידל אמר רבי חייא בר יוסף אמר רב: המקדש משש שעות ולמעלה, אפילו בחיטי קורדניתא - אין חוששין לקידושין.

2. קידושין נו: משנה

המקדש בערלה, בכלאי הכרם, בשור הנסקל, ובעגלה ערופה, בצפורי מצורע, ובשער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחולין שנשחטו בעזרה - אינה מקודשת. מכרן, וקידש בדמיהן - מקודשת.

3. רמב"ן קידושין נו: ד"ה המקדש בערלה "ואי קשיא והרי" עד "והאי בלא תנאי"

המקדש בערלה אינה מקודשת, איכא למידק והא מותרת היא בשלא כדרך הנאתן כדאמרינן בפסחים (כ"ה ב') ברבינא דהוה שייף לברתיה בגוהרקי דערלה, לא קשיא התם חולה היתה ושלא כדרך הנאתן שרי אע"פ שאין בו סכנה, אבל בלא חולי אסור בכל ענין, דלא אמרינן אלא אין לוקין עליהם אלא דרך הנאתן, מלקות הוא דליכא הא איסורא מיהא איכא, ואע"ג דמשמע דאיסורייהו מדרבנן מדאין לוקין עליהם, הא קיי"ל (פסחים כ"א ב') דמקדש באיסור מדבריהם אינה מקודשת. ואי קשיא והרי כל הנשרפין אפרן מותר, י"ל הכא כשאין באפרה שוה פרוטה.

4. רשב"א קידושין נו: ד"ה מתני' במקדש "וא"ת עוד והא ערלה" עד "ואפילו בנהנה ממנו",

"ואינו מחזור לי" עד "ואע"ג דאסיקנא

מתני' המקדש בערלה ובכלאי הכרם כו' אינה מקודשת. קשיא לן והא שלא כדרך הנאתו [ראוי] הוא ומשמע בפ"ב דפסחים דשלא כדרך הנאתו שרי כרבינא דשייף לברתיה בגוהרקי דערלה ואמר מידי דרך הנאתו קא עבידנא, י"ל דהתם שאני דחולה הוא ובמקום חולי התירו אע"פ שאין בו סכנה אבל שלא במקום חולי לא, וא"ת עוד והא ערלה וכלאי הכרם בשריפה ותנן שלהי תמורה (ל"ד א') כל הנשרפין אפרן מותר, ותירצו בתוס' דהכא בדליכא אלא שו"פ בצמצום ואפילו בנהנה ממנו כדרך הנאתו והלכך בנהנה ממנו שלא כדרך הנאתו בציר ליה שיעורא, והעלו שתי הקושיות בתירוץ זה. ואינו מחזור לי, דהא סתמא קתני כל המקדש בערלה ובכלאי הכרם אינה מקודשת, ועוד דומיא דשור הנסקל קתני ושור הנסקל משמע בכלול שיש בו שוה כמה פרוטות, ועוד דגרסינן בתוספתא המקדש באשרה ופירותיה בעיר הגדחת וביושביה כו' כולן אע"פ שמכרן וקדש בדמיהן אינה מקודשת אלמא אע"פ שאלו מן הנשרפין ויש באפרן יותר משהו פרוטה אינה מקודשת, ומסתברא דלעולם אינה מקודשת אפילו קדשה בסאה של פירות ערלה משום דהשתא מיהא לית להו דמים דאסור למוכרן ואי משום אפרן הא אינו בעולם ולכי קלי ליה כגופא אחרנא דמי ולא זהו מה שקדשה בו הלכך אינה מקודשת, ואע"ג דאסיקנא בפרק האומר לקמן (ס"ד א') גמ' הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר דכל שבידו לאו כמחוסר מעשה דמי, התם הוא דאין הגוף משתנה אבל כאן שהגוף משתנה לגמרי לא, ועוד דהתם נמי דוקא כשאמר לכשיהי' אבל בלאו הכי לא וכדתניא התם אמר פירות ערוגה זו תלושין יהו

תרומה על פירות ערוגה זו מחוברין או פירות ערוגה זו מחוברים יהו תרומה על פירות ערוגה זו תלושין לא אמר כלום אבל אמר לכשיתלשו ונתלשו דבריו קיימים, כנ"ל

5. ריטב"א קידושין נו: ד"ה המקדש בערלה "ואפילו היא חולה" עד "אלא אם כן", "וכי

תימא אכתי" עד "והא דלא קתני"

מתנ' המקדש בערלה וכלאי הכרם. דאיסורי הנאה נינהו אינה מקודשת, ואיכא דקשיא ליה אמאי אינה מקודשת בערלה דהא אפשר ליהנות בה שלא כדרך הנאתה, כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים כ"ד ב') כל איסורין שבתורה אין לוקין עליהם אלא כדרך הנאתו, ולא מילתא היא דנהי דלית בהו איסורא דאורייתא איסורא דרבנן מיהא איכא, והמקדש באיסורי הנאה דרבנן כגון סתם יינם וכיוצא בו אינה מקודשת, וכדאמרינן בפסחים (ז' א') המקדש אשה בחמץ משש שעות ולמעלה ואפילו בחטי קורדנייתא דשרירין ויבישן שאינם חמץ מן התורה אלא נוקשה דרבנן אינה מקודשת, ואע"ג דהמקדש בעדים פסולים מדרבנן מקודשת, אומר מורי נר"ו דלא דמי דהתם איכא עדות מעליא מן התורה ומקודשת של תורה היא ולא מפקעי רבנן קדושי דאורייתא בכדי, אבל הכא כיון דאמר רחמנא דליתב לה ממונא ומאי דיהיב לה השתא לאו ממונא הוא דהא איסורא דרבנן עלה לא מיקדשא כלל, ומאי דאמרינן לקמן בפירקין דלרבי שמעון חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא ואשה מתקדשת בה, הכי קאמרינן דכיון דחולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא לא אסרינהו רבנן בהנאה אלא באכילה, אבל חמץ וסתם יינם וערלה שלא כדרך הנאתו דאיסור הנאה דרבנן אינה מקודשת כלל.

וכי תימא והא שרי שלא כדרך הנאתו אפילו מדרבנן לחולה שאין בו סכנה כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים כ"ה ב') בעובדא דרבינא דהוה שייף לברתיה בגוהרקי דערלה ואמר מידי דרך הנאתו קא עבידנא, והא לא קשיא דאע"ג דחולה שאין בו סכנה מותר בו שלא כדרך הנאתו מכל מקום אסור הוא לה למכרה לחולה זה וליטול דמים ממנו, תדע דהא אפילו בדרך הנאתה מותרת בחולה שיש בו סכנה ואפילו הכי אסור למוכרה לו בדמים, דאם כן נמצא נהנה באיסורי הנאה של תורה, אלא ודאי אסור למכרם וכיון דכן לא חשיב ממונא כלל, ואפילו היא חולה שראויה ליהנות בה אינה מקודשת דלאו ממונא יהיב לה אלא אם כן אומר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה שיש לך שנתתי לך דבר שתתראי בו ויש באותה הנאה שוה פרוטה.

וכי תימא אכתי הרי ערלה וכלאי הכרם מן הנשרפים הם וקיימא לן דכל הנשרפים אפרן מותר והוי דבר של ממון, ויש מתרצים דמיירי שאין באפרן שוה פרוטה, ומורי נר"ו תירץ דאפילו יש באפרן שוה פרוטה כיון דהשתא לית בהו דין ממון אינה מקודשת דכי שריף להו לבערינהו לאו דידיה נינהו וכל הקודם זכה באפרן.

6. קידושין נב: "ההיא איתתא דהוה קא משיא" עד "ההוא אריסא"

ההיא איתתא דהוה קא משיא כרעא במשיכלא דמיא, אתא ההוא גברא חטף זווי מחבריה ושדא לה, אמר לה מיקדשת לי; אתא ההוא גברא לקמיה דרבא, אמר: לית דחש להא דר' שמעון, דאמר: סתם גזילה יאוש בעלים הוי.

7. ריטב"א קידושין נב: ד"ה אתא מתחלת דבריו עד "אי לאו"

אתא ההוא גברא חטף זווא מחבריה שדא לה וכו' לית דחש לה לדרבי שמעון דאמר סתם גזלה יאוש

בעלים הוא. וכי תימא וכיון דקיימא לך דיאוש כדי לא קני כי איכא יאוש בעלים מאי הוי, הא לא קשיא דכיון דאיכא יאוש ברשות גזלן ושינוי רשות ברשותא דידה קנייה ביאוש ושינוי רשות, דכיון דאיהי קנייתה אף הוא קנה אותה, אע"פ שהוא לא קנה דינר זה בעוד שהיה ברשותו, וכיוצא בו בהקדש כגון שגזל ונתייאשו הבעלים והקדישו קדוש וקנייה הקדש בייאוש ושינוי רשות, והוה מתכשר לקרבן דיליה אי לאו משום דאיכא מצוה הבאה בעבירה כיון שסייע ההקדש בקניינו, ולאפוקי היכא שאין ההקדש מסייע בקניינו כגון שהקדישו לוקח דכשר לקרבן, והכי נמי גבי לולב כי לא קנייה אלא במצוה דחיילא עליה פסול משום מצוה הבאה בעבירה, וכי קנייה מקמי הכי ביאוש ושינוי רשות או ביאוש ושינוי מעשה שאינו חוזר לברייתו כשר למצוה כדמוכח מעובדא דהנהו אוונכרי דזבני אסא מגוים, וכבר כתבנו בזה כל הצורך במסכת גיטין בס"ד, מפי רבינו נר"ו.

8. ר"ן קידושין כג. (בדפי הרי"ף) ד"ה מכרן מתחלת דבריו עד "אבל בירושלמי"

מכרן וקדש בדמיהן מקודשת. לפי שאין הדמים נתפסין באיסור כדיליף בגמרא. וכתב רש"י ז"ל בפרק קמא דחולין (דף ד ב) דכי אמרי' דדמי איסורי הנאה שאין תופסין דמיהן מותרין ה"מ לאחרים אבל למוכר עצמו אסורין דא"כ מצינו דמים לחמץ בפסח ותניא בתוספתא האוכל תרומת חמץ בפסח פטור אפי' מדמי עצים ולדבריו היינו טעמא דמקודשת אע"פ שהיו הדמים אסורין למקדש משום דכיון שהיא מותרת ליהנות בהן וקנאתן מחמתו מקודשת דומיא דמקדש בגזל דאחרים למאן דאית ליה סתם גזלה יאוש בעלים היא דאף על גב דיאוש כדי לא קני וכל זמן שהוא בידו אינו קנוי לו אפ"ה כיון שקנאתו היא בנתינתו מקודשת והכא נמי הנאה הבאה לה מחמתו היא אבל בירושלמי גרסינן ר' חגי בשם ר' זעירא בשאין דמיהן א"ר חנינא זאת אומרת שמקדשין בגזלה כלומר מש"ה מקודשת לפי שאין דמיהן שמאחר שאין תופסין את דמיהן לאיסור כדאמרינן בגמ' אע"פ שהוא נהנה בהן עכשיו מותר שאינן אלא גזל בידו שהן אין להם דמים ואמר רבי חנינא זאת אומרת שמקדשין בגזלה ומיהו משמע שאף הוא מותר בהנאת אותן דמים לפי שאינן דמי האיסור ולא מצינו דמים לחמץ בפסח שהרי אינן דמיו אלא גזל הוא בידו ואם ידע הלה ולקח [הוי מעות] מתנה (מתנה) בעלמא הוא דקא יהיב ליה ומסתברא דלדידן דקי"ל דקדשה בגזל לפני יאוש אינה מקודשת כי תנן מכרן וקדש בדמיהן מקודשת דוקא בשידע לוקח שהן איסורי הנאה ולקח א"נ כשמכרן לעובד כוכבים או אפשר דאפי' במוכר לישראל דכיון שהלוקח נתן דמיהן למוכר להוציאן הלואה הן בידו ומקדש בהן אע"פ שהוא חייב לשלם מביתו: מפני שמקחו מקח טעות

9. משנה למלך הל' אשות ה:א ד"ה שוב האיר ה' את עיני

שוב האיר ה' את עיני וראיתי להריטב"א בחידושו פ"ב דקידושין אמתניתין דמהקדש בערלה שכתב וז"ל דאף ע"ג דחולה שאין בו סכנה מותר באיסורין שלא כדרך הנאתן מ"מ אסור הוא לה למוכרה לחולה זה וליטול דמים ממנה תדע דאפילו כדרך הנאתם מותרת בחולה שיש בו סכנה ואפ"ה אסור למוכרה לו בדמים דא"כ נמצא נהנה באיסורי הנאה של תורה אלא ודאי דאסור למוכרם וכיון שכן לא חשיב ממונא כלל ואפילו היא חולה שראויה ליהנות בה אינה מקודשת דלאו ממונא יהיב לה אלא א"כ אומר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה שיש לך שנתתי לך דבר שתתרא בו ויש באותה הנאה ש"פ עכ"ל. והנה הדבר מבואר דהריטב"א חולק בסברת רש"י ז"ל וס"ל דכיון דהמקדש אסור למכור איסורי הנאה אף דהמתקדשת שריא בהו אינה מקודשת משום דבתר דידיה נמי אזלינן ולא ממונא

יהיב לה. וליכא למימר דטעמיה דהריטב"א הוא משום דמה שהותר לחולה דברים האסורים אינו סיבה שתתקדש בהם משום דלא חשיב ממון אלא מה ששוה לכל וכמו שכבר צידדנו לעיל. שהרי המעיין בדברי הריטב"א יראה דטעמו אינו אלא לפי שהמקדש לא נתן לה כלום. וא"ת איך יתכן דהריטב"א ז"ל יאמר דאזלינן בתר דידיה ואע"כ דלדידה שוה לא יועיל והרי המקדש בגזל אחר יאוש מקודשת ואע"ג דסתם יאוש לא קני משום דהוי שינוי רשות ביד האשה הרי דאע"ג דאיהו לא נתן לה כלום כיון שקנתם היא מחמתו מתקדשת כמו שהביא הר"ן ז"ל ראייה זו לסברת רש"י. וי"ל דאי מהך דגזל ל"ק כלל שהרי כתב ה"ה בפירקין דין ז' עלה דהך דינא דהמקדש בגזל וז"ל הרי יש כאן יאוש ושינוי רשות כשהוא בידה וכיון דקנאתו היא אף הוא קונה אותה ע"כ. הרי לך הדבר מבואר שכפי דברי ה"ה הללו יש חילוק בין ההיא דגזל להיא דרש"י והריטב"א ז"ל. דהך דרש"י והריטב"א הסיבה אשר תמנע שתתקדש שהיא לפי שהדמים או האיסורים הם אסורים בהנאה למקדש אף לאחר שבאו ליד האשה עדיין אותה סיבה במקומה עומדת שהרי לעולם אסור המקדש בהנאת אותם דברים. אך בהיא דגזל שהסיבה אשר תמנע שתתקדש הוא לפי שאינו שלו משום דיאוש כדי לא קני כיון שקנאתו היא בשינוי רשות אף הוא קונה אותה. שוב ראיתי להריטב"א בחידושו (דף נב) אהיה דאמרין התם לית דחש להא דר"ש דאמר סתם גזילה יאוש בעלים היא שכתב כדברי ה"ה והאריך עוד שם בטעם הדבר יע"ש:

10. אבני מילואים כ"ח סעיף קטן נ"ה ד"ה אלא דכבר כתבנו... ולכן נראה לענ"ד דבהאי"

ואם באיסורי דאורייתא. כתב הריטב"א ס"פ האיש מקדש (ס"ל) [ז"ל] ואע"ג דחולה שאין בו סכנה מותר בו שלא כדרך הנאתו מכל מקום אסור הוא למוכרו לחולה זה וליטול ממנו דמים תדע דהא כדרך הנאתו מותר לחולה שיש בו סכנה ואפ"ה אסור לו למוכרו בדמים דא"כ נמצא נהנה באיסורי הנאה של תורה אלא ודאי אסור למוכרו וכיון דכן לא חשוב ממונא כלל ואפ"ה היא חולה שראוי ליהנות בו אינה מקודשת דלאו ממונא יהיב לה אא"כ אומר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה שיש לך שנתתי לך דבר שתתפאי בו ויש באותו הנאה שו"פ עכ"ל.

ובמשנה למלך פ"ה מאישות (ה"א) האריך בזה והעלה דלשיטת רש"י כה"ג מקודשת כל שהיא ראוי ליהנות בו אע"ג דאסור למקדש מדכתב רש"י פ"ד דע"ז (דף נ"ד) מכרן וקידש בדמיהן מקודשת ז"ל דלא מיתפסא באיסורי ואע"ג דאיהו אסור לאתהנויי בי' מיהו האי הנאה מטיא לי' ע"י ערלה אבל איהו לאו מערלה קא מטיא לה כו', וא"כ יש להוכיח מדברי רש"י הללו דכל היכא דלדידה שו"פ אף דלגבי' דידי' נמצא שלא נתן בה כלום ואפ"ה מקודשת משום דאיהי מותרת בחליפין וכ"כ הר"ן ספ"ב דקידושין [כג, א מדפי הרי"ף] דלרש"י היינו טעמא דמקודשת אע"ג דאסור למקדש כיון דאיהי מותרת ליהנות בהם דומיא דמקדש בגזל לאחר יאוש דאע"ג דיאוש כדי לא קני וכל זמן שהוא בידו אינו קנוי לו אפ"ה כיון שקנאתו (הוא) [היא] בנתינתו מקודשת וה"נ הנאה הבאה לו מחמתו היא עכ"ל, ע"ש עוד שהתפלא בדברי הריטב"א וכתב עלה ז"ל איך יתכן דהריטב"א ז"ל יאמר דאזלינן בתר דידי' ואע"ג דלדידה שוה לא יועיל והרי המקדש בגזל לאחר יאוש מקודשת ואע"ג דיאוש כדי לא קני ומשום דהוי שינוי רשות ביד האשה הרי אע"ג דאיהו לא נתן לה כלום כיון שקנאתו היא מחמתו מקודשת כמו שהביא הר"ן ז"ל ראי' זו לסברת רש"י וי"ל דאי מהך דגזל לא קשיא כלל שהרי כתב הרב המגיד בפרקין עלה דהך דינא דהמקדש בגזל ז"ל והרי יש כאן יאוש ושינוי רשות כשהוא בידה וכיון דקנאתו היא אף הוא קונה אותו עכ"ל הרי לך הדבר מבואר שכפי דברי ה"ה מ"ש חילוק בין האי דגזל להאי

דרש"י וריטב"א דהך דרש"י וריטב"א הסיבה אשר תמנע שתתקדש היא לפי שהדמים או האסורים הם אסורין בהנאה למקדש אף לאחר שבאו ליד האשה עדיין אותה סיבה במקומה עומדת שהרי לעולם אסורים בהנאה אותם דברים למקדש אך בהאי דגזל שהסיבה אשר תמנע שתתקדש הוא לפי שאינו שלו משום דיאוש כדי לא קני וכיון שקנאתו היא בשינוי רשות אף הוא קונה אותה כו', ודע דבפ"ק דקידושין (דף ז') בעי רבא שתי בנותיך לשני בני בפרוטה מהו בתר נותן ומקבל אזלינן והא איכא ממונא או דלמא בתר דידהו אזלינן ונתבאר שם בתוס' דבתר נותן דקאמר לאו דוקא כו' ומדברים אלו יש סמך לסברת רש"י כו' אך מדברי תוס' רי"ד שם בסוגיא נראה שמקיים גירסת הגמ' שם בתר נותן ומקבל וע"ש שהאריך.

והנה מ"ש בדברי הריטב"א מגזל לאחר יאוש וישבו שכתב ליישב דברי הריטב"א כבר כתבנו בזה בס"ק ד' ע"ש כי במה שמחלק במשנה למלך אינו נראה דמה מועיל אחר הקידושין ומה דהוה הוי ועיקר כמ"ש בס"ק ד' ע"ש.

עוד שם במשנה למלך ז"ל וראיתי לרדב"ז [ח"ז סי' ל"ו] שנשאל במי שזרק קידושין ללאה ולא הי' שוה פרוטה ולא הספיקו להגיע לידה עד שנתייקרו ועמדו על פרוטה מהו בתר נותן אזלינן וליכא פרוטה לכך לא קני או דלמא בתר מקבל אזלינן והא איכא פרוטה והשיב הדבר ברור דבתר דידה אזלינן כו' ואע"ג דכשנתנו לה לא הי' שו"פ ולא מחסר מידי מכל מקום קני מדין עבד כנעני דאע"ג דלא חסר מידי קני נפשי' האי גברא נמי אע"ג דלא חסר מידי קני להאי אתתא כו', שוב מצאתי תשובה להרדב"ז [ח"ז סי' ל"ז] והוא ממש הנדון שלנו ז"ל שאלת ממני אודיעך דעתי על אשה חולה וצריכה סימנין לרפואה והביא ראובן סימנין שאסורין בהנאה ואמר לה הרי את מקודשת לי באלו אם] היא מקודשת אם לאו, תשובה אע"ג דקי"ל דאיסורי הנאה שלא כדרך הנאתן מותרין לחולה כו' מכל מקום אסור למוכרן לחולה ולטול דמים מהם כו' וכיון שכן לא חשיב ממונא לקדש בו את האשה ואפי' היא חולה שראוי' ליהנות בהם אינה מקודשת דלאו מידי יהיב לה ואין הפרש בזה בין שיהי' חולה שיש בו סכנה אעפ"י שמותרים לה ושויין אצלה ממון מכל מקום איהו לאו מידי יהיב לה ואינה מקודשת כלל, ואע"ג דקי"ל המקדש בפסולי עדות דרבנן מקודשת מן התורה לא דמי דהתם איכא עדות מעליא מן התורה ולא מיפקעי קידושי דאורייתא אבל הכא כיון דאמר רחמנא דליתייב לה ממונא ומאי דיהיב לה לא שוי' ממונא דהא איסורא דרבנן רביע עלה לא מיקדשה כלל כדאמרינן בפסחים המקדש משש שעות ולמעלה כו' הלכך בנ"ד נמי אינה מקודשת כלל ואם אמר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה כו' ויש באותו הנאה שו"פ מקודשת עכ"ד, ועיין היטב בתשובה זו עם תשובה אחרת שהעתקתי למעלה דלכאורה נראה דסותרת זו לזו והדבר צריך אצלי תלמוד עכ"ל משנה למלך.

והנה דברי רדב"ז הנזכר המה ממש כדברי הריטב"א דאפי' היא חולה שראוי ליהנות בו נמי אינה מקודשת, ובמשנה למלך נראה טעמא דריטב"א דאזלינן בתר נותן וכשיטת תוס' רי"ד דמקיים הגירסא בתר נותן ומקבל אזלינן וא"כ יהי' סותר למ"ש רש"י במקדש בדמיהן מקודשת ואע"ג דאסור למחליף כיון דמותר לאשה ע"ש במ"ל.

ולפי מ"ש שם במ"ל לחלק בין גזל לאחר יאוש מהאי דריטב"א ומשום דהסיבה אשר תמנע באיסורי הנאה לעולם אסורין למקדש והובא דבריו לעיל א"כ מה"ט יוכל ליישב דברי הריטב"א שלא יהי' סותר

לדברי רש"י זהתם זהדמי' אסורין למחליף משום דבאה לו הנאה ע"י ערלה וכלאי הכרם ולאחר מותר וה"ה כיון דאפסקי' אחר גם למחליף אח"כ מותר הדמים כיון דכבר הותר האיסור ע"י האחר כן נראה. וא"כ התם בקידוש בדמיהן יהי' דומה לגזל ולאחר יאוש כיון דאח"כ מותרין הדמים למחליף.

אלא דכבר כתבנו שאין כדאי בזה לחלק דאחר הקידושין מאי דהוי הוי. ולכן נראה לענ"ד דבהאי דמקדש באיסורי הנאה אינה מקודשת ואפי' היא חולה שראוי' ליהנות ואע"ג דאזלינן בתר דידה וכמ"ש הרדב"ז בתשובה במי שזרק קידושין ולא הי' שו"פ ולא הספיקו להגיע לידה עד שנתייקרו ועמדו על פרוטה דאזלינן בתר דידה מכל מקום באיסורי הנאה אפילו לאשה אין בו דין ממון ואע"ג דחולה שיש בו סכנה וראויה ליהנות לא עדיף ממעשר שני דלמ"ד ממון גבוה אינה מקודשת והרי היא אוכלת ונהנית בהם אלא דאפ"ה אינו ממון שלה ומשלחן גבוה קא זכי וה"נ איסור הנאה לאו תורת ממון הוא והא דאוכלת מהם היינו דהתורה נתנה רשות משום וחי בהם אבל אין לחולה בהם דין ממון דתורת ממון לית' באיסור הנאה.

11. קידושין ז. "הילך מנה והתקדשי לפלוני" עד "תן מנה לפלוני"

הילך מנה והתקדשי לפלוני - מקודשת מדין עבד כנעני, עבד כנעני לאו אף ע"ג דלא קא חסר ולא מידי קא קני נפשיה, האי גברא נמי, אע"ג דלא קא חסר ולא מידי קא קני לה להאי איתתא